

ת"פ 20918/12/17 - מדינת ישראל נגד אורן אסף חזן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 20918-12-17 מדינת ישראל נ' חזן
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	אורן אסף חזן

פסק דין

הנאשם הודה בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון ביום 30.4.19. בהתאם להסדר הטיעון לא הורשע הנאשם בדין, ונקבע כי ביצע את העבירות שיוחסו לו - תקיפת עובד ציבור, בניגוד לסעיף 382א' בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") והתנהגות פסולה במקום ציבורי, בניגוד לסעיף 216(א)(1) בחוק.

במסגרת הסדר הטיעון, עתרו הצדדים במשותף כי הנאשם לא יורשע בדין והוסכם כי יעתרו במשותף להשתתף של"צ, כאשר המאשימה תטען להשתתף של"צ, ואילו הנאשם יבקש להשתתף עליו כמות שעות מינימלית.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 29.9.14 הוטל עיקול על חשבון הבנק של אביבה חזן, אמו של הנאשם, ומי שהייתה בשעתו רשומה בעיריית אריאל כמשלמת תשלומי ארנונה על מסעדת בשרים שבבעלות המשפחה באריאל. זאת, שכן משנת 2006 ועד למועד הטלת העיקול, לא שולמו תשלומי הארנונה עבור הנכס.

ביום 2.10.14, לאחר שנודע לו דבר העיקול, הגיע הנאשם למשרדי העירייה כשהוא נסער, וזאת זמן קצר עובר לתחילת התכנסות ועדת המכרזים בחדר הישיבות בראשות מנכ"ל העירייה, טרם הגעת המנכ"ל למקום. משהבין הנאשם, לאחר בירור, כי המנכ"ל הוא שהורה על הטלת העיקול, המתין לו הנאשם כשהוא כעוס. כשהגיעו מנכ"ל העירייה וראש העיר למקום, ניגש הנאשם אל המנכ"ל, הגיש לו מסמכים והחל לצעוק עליו. בתגובה אמר לו המנכ"ל - "לא עכשיו", אך הנאשם לא חדל מצעקותיו והחל מגדף את המנכ"ל, אשר התעלם מצעקותיו והחל לפסוע אל עבר חדר הישיבות.

או אז, נצמד אליו הנאשם עם גופו, ובעוד המנכ"ל עולה במדרגות לעבר חדר הישיבות, נצמד אליו הנאשם בשנית והדף אותו, עד שהמנכ"ל נצמד למעקה. המנכ"ל התעלם ממעשי הנאשם, ונכנס לחדר הישיבות כשהנאשם נכנס אחריו. אז סגר הנאשם את הדלת, באומרו - "אף אחד לא יוצא מפה". בתוך החדר המשיך הנאשם לצעוק ולגדף את המנכ"ל, עד אשר הוצא מהמקום על ידי יו"ר ועדת המכרזים.

עם יציאתו מהחדר, שם הנאשם פעמיו ללשכת ראש העיר, התפרץ לחדרו ללא אישור, והחל צועק ומגדף את ראש

העיר, אשר הורה לו לעזוב את לשכתו. הנאשם סירב, המשיך לצעוק ולאיים כי "טפל" בראש העיר וידאג כי לא "ישב עוד בכסא".

הנאשם חדל ממעשיו רק כעבור מספר דקות, עקב התערבותו של סגן ראש העיר וממלא מקומו.

דין והכרעה

התנהגותו המתוארת של הנאשם, כעולה מכתב האישום המתוקן, היתה בריונית ועוברת חוק.

חלף תשלום הארנונה עבור נכס המשפחה, משהתברר כי זה לא שולם שנים ארוכות, זעם הנאשם משביקשה העירייה לגבות את חובה, ובחר לפעול בדרך מתלהמת.

תיאור המעשה מלמד כי הנאשם לא נרתע מתקיפת מנכ"ל העירייה חרף נוכחותם של אחרים, ולא הורתע או חדל ממעשיו אף כאשר התבקש לעזוב את המקום. יתרה מכך - בהתנהלות כוחנית ופורצת גבול הוא אף נכנס אל חדר הישיבות בו נכחו אחרים, והכריז כי אף אחד לא יצא מהמקום. כל זאת, לאחר שתקף כאמור בחדר המדרגות את המנכ"ל.

הנאשם לא חדל מהתנהגותו זו עד אשר הוצא מהחדר על ידי יו"ר ועדת המכרזים, וגם אז לא פסק מהתנהלותו המתוארת, לא נרגע, וההין להתפרץ אל לשכת ראש העיר, כשהוא מסרב לעזוב את המקום ומגדף את ראש העיר. גם פרק זה של הארוע הסתיים רק לאחר התערבותו של אדם נוסף.

במעשיו אלו פגע הנאשם בערכים של השמירה על ביטחונם של עובדי הציבור וכבודם, בסדר החברתי, במרקם החיים הציבורי כמו גם בערך של שמירה על גוף האדם.

לא ניתן להסכין עם ההתנהלות המתוארת לעיל, אשר יש בה כדי להרתיע את עובדי הציבור ונבחריו מביצוע מלאכתם נאמנה, תוך שיבוש פעולות השלטון, פגיעה בסדר הציבורי והטלת חשש בלבבות עובדי הציבור.

בהתאם להלכה הפסוקה, יש להגן על עובדי הציבור ונבחריו, על מנת שאלו יכולים יהיו לבצע תפקידם באופן ענייני ומקצועי, ללא מורא. יש להבהיר לציבור כי שלוחיו אינם "חשופים בצריח", בפני כל אלו החשים כי נפגעו מהחלטות עובדי הציבור, וסבורים כי יכולים הם לפעול באלימות מילולית או פיזית כלפיהם.

לעניין חומרתן של העבירות נגד עובדי הציבור, יפים דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 5579/10 **קריה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 2.8.10 (פורסם בנבו):

"יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של

החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור אל מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (13.8.2008)). על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים (רע"פ 1860/07 נחמני נ' מדינת ישראל (14.6.2007)).

כן יפים דבריה של כב' השופטת ד' ברק-ארז בע"פ 4565/13 אמון נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.11.13 (פורסם בנבו):

"בית משפט זה כבר פסק בעבר כי מעבר לחומרה הכללית הנודעת לעבירות אלימות, הרי שלאלימות המכוונת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר שהן פוגעות פגיעה אנושה גם בערך החברתי הנודע לתפקוד התקין של השירות הציבורי (ראו: ה"מ 215/72 משיח נ' מדינת ישראל, פ"ד כו(2) 172 (1972); רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (13.8.2008); דנ"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (11.7.2011)). עובדי הציבור 'חשופים בצריח' - כמי שלא אחת נמצאים בחזית ההתמודדות עם מתן שירות לאנשים שיודעים אף הם קשיים. עובדי הציבור נדרשים להתגייס כל יום מחדש למתן שירות ולשם כך לגייס כוחות גוף ונפש. זהו הרקע לחקיקת עבירות מיוחדות שעניינן לא רק הגנה על שלמות גופם של עובדי הציבור, אלא גם הגנה על כבודם, לפחות במצבים שבהם הפגיעה היא פגיעה קשה בליבתו".

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי במקרים בהם בוצעו עבירות דומות, הורשעו הנאשמים והושתו עליהם עונשים החל ממאסר לריצוי בעבודות שירות, וכלה במאסר ממש, לצד עונשים נלווים.

בהתאם להלכה הפסוקה, ככלל, משנקבע כי נאשם ביצע עבירה - יורשע בדין. אך במקרים חריגים, יימנע בית המשפט מלהרשיע את הנאשם (ר' ע"פ 2083/96, תמר כתב נ' מדינת ישראל).

בנסיבות אלו, הסכמת הצדדים לעתור בפני בית המשפט להימנע מהרשעת הנאשם מהווה חריג לכלל האמור, וחורגת הלכה למעשה מדרך הענישה המקובל.

בטיעוניה לעונש היום, נימקה המאשימה עמדתה בנסיבות שונות ובהן חלוף זמן משמעותי בן 5 שנים ממועד ביצוע המעשים המיוחסים לנאשם ועד מועד הגשת כתב האישום.

חרף זאת עמדה המאשימה על חומרת המעשים ועתרה לפיכך לאמץ את הרף העליון של ההסדר, ולצד ההימנעות מהרשעת הנאשם, להשית עליו של"צ בהיקף של 200 שעות.

מנגד, טען ב"כ הנאשם כי הנאשם עבר עינוי דין וכי אלמלא נבחר לכהן כחבר הכנסת, לא היה מוגש כנגדו כתב האישום. ב"כ הנאשם עמד על תרומתו הרבה לאורך השנים של הנאשם לציבור, וביקש לפיכך להשית על הנאשם שעות לתועלת הציבור בהיקף מינימלי.

הנאשם עצמו טען בלהט לעינוי דין ולרדיפתו. לתמיכה בטענתו זו הציג גזרי עיתונים, מכתבים וצילומים מתוך הפייסבוק, על בסיסם טען כי אירועים של תקיפה ואיומים כלפיו לא נחקרו בחלקם, ובחלקם נחקרו ואולם התיק כנגד החשודים נסגר, הגם שהמשטרה הייתה מודעת לזהות החשודים והיו בידה די ראיות להאשימם.

הנאשם טען כי הוא נרדף כאמור, נוכח אישיותו והיותו חבר הכנסת. כן טען הנאשם כי הוא ממשיך לתרום לציבור גם כיום משכבר אינו מכהן כחבר הכנסת והוא מבקש להמשיך ולעשות כן כחלק משליחותו. עוד טען כי גורמים שונים השתמשו לאורך השנים בהליך הפלילי המתנהל כנגדו על מנת לתקוף אותו, וכי גם נוכח דברים אלו, יש בחלוק הזמן לפיכך, משום עינוי דין וענישה מספקת.

אשר למעשים בגינם נטל אחריות, טען כי לא היה מקום לעיקול החשבון וכי עיקר התנהלותו באותו אירוע התבטאה בצעקות.

בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר שירות המבחן, אשר סקר את נסיבות חייו לרבות אירועים אישיים אשר לא יפורטו מחמת צנעת הפרט.

יצוין בהקשר זה כי שירות המבחן התרשם שהנאשם התקשה לקבל את מלוא האחריות לביצוע העבירות, ואולם בפניו שב ונטל אחריות על מעשיו. שירות המבחן סבר כי השתת שעות לתועלת הציבור תהווה עונש חינוכי עבור הנאשם אשר יש בו כדי להקטין את הסיכון להישנות ביצוע העבירות ופיצוי לחברה על הנזק שהסב. עוד ציין שירות המבחן כי הוא ממליץ לסיים את ההליך המשפטי ללא הרשעת הנאשם ואולם הבהיר כי במהלך הקשר של הנאשם עם שירות המבחן, התעוררו קשיים אשר כללו נתק בקשר ואי הגשת מסמכים נדרשים, ולפיכך ביקש שירות המבחן כי תובהר לנאשם חובתו לביצוע הצו כנדרש.

לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים ובהם טיב המעשה בו הודה הנאשם, וטיעוני הצדדים, לרבות טיעוני הנאשם עצמו, מוצאת אני לכבד את הסדר הטיעון אשר נכרת בין הצדדים ולפיכך לא מורשע הנאשם בדין.

עוד מוצאת אני להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר לאחר המקרה הפך בעצמו לנבחר ציבור, ובהתאם לטיעוניו בפניי כיום חווה על בשרו את הקושי שבהתמודדות עם אלו אשר לא היו שבעי רצון מהתנהלותו ומעשיו, ויש

להניח, לפיכך, כי הסיק את המסקנות הנדרשות בכל הנוגע להתנהלותו כלפי עובדי ציבור, באופן אשר מפחית עד מאוד את הסיכון לחזרה על התנהגותו המתוארת בכתב האישום המתוקן.

בהתחשב בשיקולים שלעיל, כמו גם בעברו הנקי, בקבלת האחריות על מעשהו, בחלוף הזמן המשמעותי ממועד ביצוע המעשים ועד הגשת כתב האישום, אני סבורה כי ההסדר שגובש בין הצדדים הינו ראוי ומאוזן.

אשר לכמות השעות לתועלת הציבור אותה יש להטיל על הנאשם, הרי שנוכח מכלול הנסיבות איני מוצאת להסתפק ברף נמוך של שעות, ואולם, באיזון השיקולים ובהתחשב בטענותיו של הנאשם, אני מוצאת שלא להטיל עליו את כמות השעות המקסימלית המבוקשת על ידי המאשימה ולפיכך מחייבת את הנאשם לבצע 100 שעות של"צ בתוך שנה מהיום.

נוכח האמור בתסקיר שירות המבחן באשר להתנהלותו של הנאשם אל מול שירות המבחן, מובהר לנאשם כי עליו לבצע את צו השל"צ כלשונו, וכי במידה ולא יעשה כן, ניתן יהא לשוב ולגזור את דינו ובכלל זה להרשיעו בדיון.

העתק הפרוטוקול יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור כדיון.

ניתנה היום, י' אלול תשע"ט, 10 ספטמבר 2019, במעמד
הצדדים.